

SAVOIR-VIVRE®

Lectură adorabilă, scris de mână
hârtie și fină

SVETLANA DOROSHEVA

Cartea
Din
Mușor

traducere din limba rusă și adaptare
MAȘA DINESCU

Zânele nu cunosc întotdeauna tainele gramaticii.
greșelile de ortografie și redarea eronată a unor nume
proprii din acest volum sunt intenționate (n. ed).

SAVOIR-VIVRE®

Colecție coordonată de Dana MOROIU

Svetlana Dorosheva

THE NENUPHAR BOOK

© Svetlana Dorosheva, 2010

The publication of the book was negotiated through Kessler Agency
and Banke, Goumen & Smirnova Literary Agency AB (www.bgs-agency.com)

© Baroque Books & Arts®, 2015

Caligrafie în limba română Svetlana Dorosheva, Flavia Ștefana Popescu, Thomas Kessler

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

DOROSHEVA, SVETLANA

Cartea din nufăr / Svetlana Dorosheva;

trad.: Mașa Dinescu. - București: Baroque Books & Arts, 2015

ISBN 978-606-8564-26-5

I. Diñescu, Mașa (trad.)

821.161.1-32=135.1

Tiparul executat de Monitorul Oficial R.A.

Niciun fragment din această lucrare și nicio componentă grafică nu pot fi reproduse
fără acordul scris al deținătorului de copyright, conform Legii Dreptului de Autor.

Creat cu pasiune și savoir-faire. Un volum Baroque Books & Arts®.

DIN PARTEA EDITORULUI

arta aceasta ne-a fost trimisă într-o cutie de chibrituri, însoțită de următorul bilețel:

AM GĂSIT ACEASTĂ CARTE ÎNTR-O
FLOARE DE NUPĂR DIN BĂȘINUL
CU ARTESIANA EU NU AM GĂSIT LUCRURI ÎN
ACEL NUPĂR ȘI ÎN TOTDEAVNA
MĂ UIT ÎN EL CÂND MĂ PLIMB PRIM PARC.
DAR EU NU POT SĂ UTESC ACEASTĂ CARTE
PÎNCĂI ATÂT DE MICĂ VĂ ROG SĂ TIIPĂȚI
NORMAL ȘI SĂ ÎMI O TRIMITETI.

Din păcate, adresa expeditorului nu este precizată. Cartea este într-adevăr minuscule și, dacă am fi reprodus-o în mărime reală, cititorul ar fi observat-o cu greu pe raftul de librărie, de unde risca să fie ștearsă odată cu praful – practic e cât o unghie. A trebuit să mărim cartea sub microscop și să culegem din nou locurile care nu se înțelegeau deloc. Dar în rest a rămas neschimbată.

Este o carte despre oameni, scrisă de gnomi, zâne, elfi și alte ființe fermecate din Țara Scânteietoare Mar. Locuitorii acestei țări nu cred în oameni, dar unii dintre ei s-au pomenit, în împrejurări cât se poate de misterioase, în lumea noastră. Acești călători fără voie au devenit autorii cărții de față. Ei au adunat în ea observațiile lor și povești despre viața oamenilor. Multe din aceste informații sunt inexacte, caraghioase sau, hai să spunem adevărul, de-a dreptul aberante. Și bineînțeles că sunt incomplete și întâmplătoare, descriind doar ce s-a nimerit sub ochii acestor autori neobișnuiți sau ce li s-a părut interesant.

Cu toate astea, am hotărât să lăsăm însemnările așa cum sunt, cu toate erorile privind realitatea omenească, fiindcă interesantă este, în acest caz, nu rigoarea științifică, ci mirarea cu care sunt percepute multe din lucrurile care nouă ni se par banale.

CUPRINS

Din partea editorului	6
De ce am scris această carte?	11
 PARTEA ÎNTÂI. OMUL	15
Despre alcătuirea internă a omului (eseu de Tanterobobus cel Timid)	17
Soiuri de oameni (discursul zânei Leotta Chrispis la balul mascat „Oamenii“)	25
Ce este omul? (din cărțile citite de zâna Bibliomorfeea în somn)	33
De unde apar oamenii? (studiu exhaustiv de Fantuflie Bațalel)	49
Despre oamenii mici și mari (din jurnalele zânei Safir)	65
 PARTEA A DOUA. LUMEA FERMECATĂ A OAMENILOR	69
Despre locuințele și obiectele oamenilor (din însemnările și schițele lui Bițșapel Somnorosul)	71
Insectele de fier	72
Cutia de citit gânduri	74
Florile de piatră	75
Lăzile strălucitoare	78
Fantomele cântătoare	80
 PARTEA A TREIA. MORAVURI ȘI OBICEIURI	83
Despre religie (din însemnările de călătorie ale lui Fiț'tutl din Fanaber)	85
O lume anapoda (din interviul acordat de Bigharun cel Gras Lallapaluzei cu Coarnele Subțiri)	89

Despre anumite credințe ale oamenilor (stenogramă din arhivele clinicii, cu adnotările lui Tarkipoht Selam-Şafran, medic curant)	95
Portretele vrăjitoarești (povestire surprinsă dintr-o amforă de grădină)	103
Ritualuri și obiceiuri (citate din cartea „Viețile unor oameni superobișnuiți“ de Breks Blücht)	107
Muzica (a povestit zâna Nimfeea)	123
Despre munca oamenilor (din jurnalul de observare a oamenilor, ținut de zâna Halcyona)	129
Dansurile (dintr-o scrisoare a zânei Flamboya)	133
Despre tichiile fermecate (bilețel găsit de zâna Bakbuk într-o șosetă)	141
De ce râd și de ce plâng oamenii (din „Enciclopedia ghinioanelor“)	145

PARTEA A PATRA. LIMBA OAMENILOR	153
Vise cu ochii deschiși	157
Tlămacii	158
Limbajul îndrăgostiților	163
Limbajul hainelor	166

PARTEA A CINCEA. RELAȚIILE DINTRE LUMEA OAMENILOR ȘI ȚARA SCÂNTEIETOARE ...	179
Despre părul Veronicăi, elefantul alb și căderea în ceață (în încăperile cu clar de lună ale duhesei Veronica)	183
Misterul dispariției tablourilor Liciniei (în vizită la Gris-de-perle cel Îndrăgostit)	187
Noaptea (din expoziția de pălăriversuri a zânei Elefantina)	197

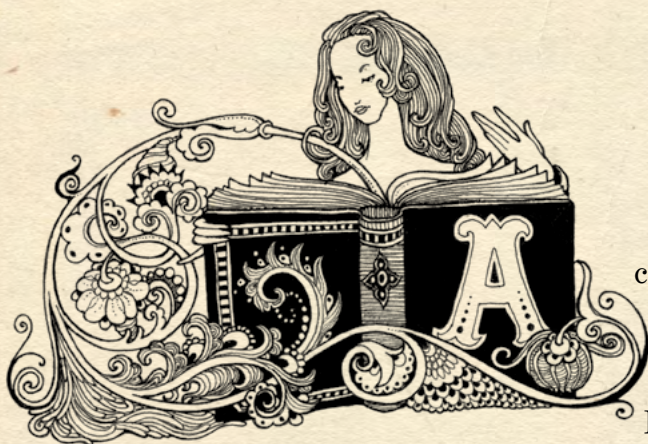
KHAFT, GNOMUL ÎNSETAT DE CUNOAȘTERE

Înțelept, oniromant, căutător al
plăcerilor în tainele filosofiei,
dresor de mierle, vraci emerit,
dansator pe raza de lună nr. 72
și autorul acestei cărți.

DE CE AM SCRIS
ACEASTĂ
CARTE?

această carte n-are pretenția de a fi științifică sau riguroasă. Eu sper doar ca munca mea să le fie de folos altor gnomi, zâne și elfi, care ar nimeri într-o tărașenie ca aceea în care am nimerit eu.

De o vreme încoace încetasem să mai cred în amenințările mamei („Dacă nu te duci imediat la culcare, vine Omul și te ia!“) și consideram lumea oamenilor o invenție gratuită. Totuși, asemenea tuturor gnomilor mici, adoram și eu poveștile despre zânele și elfii răpiți de oameni și duși de ei în Țara florilor de piatră.

Atitudinea mea față de aceste povești s-a schimbat cu câteva primăveri în urmă, când, urmărind într-un ceas al după-amiezii jocul libelulelor albastre deasupra unei flori de nufăr, am ațipit. M-am trezit într-o lume atât de ciudată, încât a fost nevoie de această carte pentru a o descrie.

La întoarcere, am călătorit câțiva ani prin ținutul nostru Scânteietor Mar, adunând și poveștile altor drumetri întorși din lumea oamenilor. Am notat povestirile lor, concluziile unor ani de cugetări sau gândurile răzlețe, observațiile sau aventurile – tot ce putea aduce lămuriri asupra oamenilor; din dorința de a-i ajuta și pe alții să înțeleagă și să-și imagineze această lume fermecată, am adunat bob cu bob ilustrații, însemnări, scrisori. Eu știu ce se spune despre șederea mea la oameni: că toate astea mi s-au năzărit fiindcă pixy Tabako mi-ar fi pus în lulea ciuperci halucinogene! Și că materialele strânse de mine sunt doar bazaconiile unor visători rătăciți sau scrântiți, care nu se mulțumesc cu minunile din lumea noastră obișnuită.

Eu înțeleg aceste înțepături: așa eram și eu. Plus că povestirile despre viața oamenilor sunt atât de ciudate, încât unui elf sau unei zâne obișnuite îi vine greu să creadă că există o lume așa de nătângă și de lipsită de sens – cu adevărat neobișnuită.

Există multe dovezi ale existenței oamenilor. Aceste mărturii sunt prea evidente pentru a le ignora cu ușurința cu care lăsăm să ne treacă pe lângă urechi informațiile despre secta broscuilor de căpșună sau despre conspirația licuricilor iluminați – cavalerii spinului și ai rozei.

Din păcate, sau poate din fericire, nu există o intrare permanentă în lumea oamenilor. Altfel i-am fi convins într-o clipă pe răuvoitorii îndărătnici, care mai consideră și în ziua de azi că oamenii sunt doar personaje din poveștile străvechi.

Fiecare „norocos“ ajunge în Țara florilor de piatră în felul său. Atunci când eu, toropit de contemplarea libelulelor, m-am trezit și m-am dus acasă, am descoperit că ușa de la intrare nu mai dădea în camera mea! Când am întredeschis-o, nu am regăsit

nici pereții tapetați cu aripi de fluturi, nici mobila din ouă de sturz, nici dulapul meu preferat, unde îmi păstrez colecția de scoici cu înregistrările muzicale ale undinelor. În loc de toate astea, m-am trezit într-un spațiu imens, tixit de obiecte cu destinație neclară. Ulterior am aflat că acest loc se numește „Apartament“.

Iar în cei trei ani omenești petrecuți în realitatea umană, am descoperit un lucru uimitor. Lumea noastră nu se află câtuși de puțin în zurgălăul lui Grâmp, zeul cel glumeț, obținut de acesta, pare-se, în schimbul unui nasture, de la iubita sa, duhesa Sofonisba. Nu. Întregul nostru ținut Scânteietor Mar – cu poienile sale, cu pagodele aeriene și castelele din pânză de păianjen – este așezat între degetul mic și inelarul unui băiețel de patru ani, care locuiește în acest Apartament.

Cele mai întinse țări ale noastre se află în câte un obiect infim al oamenilor. Se pare că Elfiria este așezată în gaura lăsată în perete de un cui și acoperită apoi cu un tablou, Dhollandia cea tenebroasă – într-un sertar, iar irizata Grimoarie – în perla unui cercl.

Am spus deja că timpul nostru se deosebește de al oamenilor. Ceea ce pentru noi reprezintă o clipă pentru oameni înseamnă ani. Cât timp în lumea noastră planează un fulg de păpădie, în lumea oamenilor se perindă generații și epoci, se schimbă conturul continentelor. *Cartea Reveriilor* ne învață că atunci când, la 1 000 de ani o dată, la noi are loc un cutremur, asta se întâmplă fiindcă Grâmp o visează pe Sofonisba dansând twistul țestoaselor și râde în somn. Să-mi fie iertată blasfemia, dar nu e adevărat.

E vorba de... schimbarea copilului. Problema e că atunci când copiii oamenilor cresc, ei încetează să mai creadă în povești, vrăji, zâne, elfi, cu alte cuvinte – în noi. Iar când, într-o bună dimineață, copilul se trezește matur și înțelept, astrele noastre se sting și pământurile ni se cutremură până când dragonii înaripați, țesuți din suflarea copiilor, mută ținutul Scânteietor către un nou bebeluș.

Partea întâi

TANTEROBOBUS CEL TIMID

Autorul unei monografii în șase
volume despre descântatul
zgârieturilor, păstrătorul
secretului cintezoilor stacojii și
meșteritor de cutii muzicale din
cojile ouălor de prepeliță.

